DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 9 stycznia 2018 r.

Poz. 228

Elektronicznie podpisany przez:
KRZYSZTOF NOWAK; Śląski Urząd Wojewódzki
Data: 2018-01-09 12:57:36

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.111.2017
WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 5 stycznia 2018 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1875), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1073, ze zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXVIII/508/17 Rady Gminy Jasienica z dnia 27 września 2017 r. *w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jasienica dla części działki nr 53/1 położonej w miejscowości Międzyrzecze Górne*.

Uzasadnienie

W dniu 30 listopada 2017 r. Rada Gminy Jasienica podjęła uchwałę *w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jasienica dla części działki nr 53/1 położonej w miejscowości Międzyrzecze Górne.*

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (zwanej dalej: upzp) pismem z dnia 6 grudnia 2017 r., znak: RG.0711.41.2017, Wójt Gminy Jasienica przekazał organowi nadzoru uchwałę z dnia 30 listopada 2017 r. Nr XXXVIII/508/17, celem dokonania jej oceny zgodności z prawem. Pismem z dnia 5 grudnia znak: BRG.0711.5.2017, złożonym do tutejszego organu w dniu 7 grudnia 2017 r., wpłynęła dokumentacja prac planistycznych.

W dniu 12 grudnia 2017 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Pismem z dnia 19 grudnia 2017 r., znak: BRG.0711.5.2017, złożonym do tutejszego organu w dniu 29 grudnia 2017 r., Wójt Gminy Jasienica złożył wyjaśnienia w zakresie zarzutów wskazanych w zawiadomieniu o wszczęciu postepowania nadzorczego.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały oraz po złożonych przez gminę wyjaśnieniach, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

1. Przepisem art. 15 upzp ustawodawca uregulował zagadnienia, które w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się obligatoryjnie – ust. 2 oraz fakultatywnie – ust. 3. Obowiązek zawarcia w planie miejscowym zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 upzp nie jest jednak bezwzględny, musi on bowiem podlegać dostosowaniu do warunków faktycznych panujących w obszarze objętym planem.

Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 4 upzp w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków. Zasady te powinny być jednak wprowadzone wówczas, gdy na obszarze objętym planem istnieją przesłanki do ich określenia.

W § 5 ust. 1 kwestionowanej uchwały, wprowadzono regulacje dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazu kulturowego, następującej treści: „*Prace ziemne nakazuje się wykonać pod nadzorem archeologicznym, w celu weryfikacji wystąpienia zabytków archeologicznych*."

Na wstępie zauważyć należy, że na etapie sporządzania badanego planu miejscowego, nie stwierdzono występowania substancji zabytkowej, wymagającej ochrony w świetle przepisów art. 15 ust. 2 pkt 4 upzp.

Powyższe potwierdza pismo Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Katowicach z dnia 9 grudnia 2016 r. znak: B-ZZ.5183.138.2016.EJ, załączone do dokumentacji prac planistycznych, z którego wynika, że na obszarze objętym planem nie występują obiekty wpisane do rejestru zabytków, jak również zabytki wpisane do wojewódzkiej ewidencji zabytków, brak też obszarów wskazanych do objęcia ochroną. Dodatkowo konserwator zabytków zauważył, że ze względu na brak rozpoznania, na wskazanym obszarze brak jest również zewidencjonowanych stanowisk archeologicznych. Tym samym nie ma podstaw prawnych faktycznych stosowania przepisu art. 31 ust. 1 a pkt 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. *o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2187, ze zm.), z których wynika, że osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która zamierza realizować roboty ziemne lub dokonać zmiany charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, co doprowadzić może do przekształcenia lub zniszczenia zabytku archeologicznego, jest zobowiązana pokryć koszty badań archeologicznych oraz ich dokumentacji, jeżeli przeprowadzenie tych badań będzie jest niezbędne w celu ochrony tych zabytków. Zakres i rodzaj niezbędnych badań archeologicznych, o których mowa w ust. 1a, ustala wojewódzki konserwator zabytków w drodze decyzji, wyłącznie w takim zakresie, w jakim roboty budowlane albo roboty ziemne lub zmiana charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, zniszczą lub uszkodzą zabytek archeologiczny.

Cytowany przepis, wyraźnie wskazuje, że nadzór archeologiczny jest wymagany przy wykonywaniu prac ziemnych na obszarze występowania zabytków archeologicznych.

W obszarze objętym uchwałą Nr XXXVIII/508/17 zabytków takich nie udokumentowano, tym samym norma zawarta w § 5 ust. 1 uchwały jest z tymi przepisami sprzeczna, w szczególności w kontekście regulacji zawartej w art. 32 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków – kto, w trakcie prowadzenia robót budowlanych lub ziemnych, odkrył przedmiot, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem, jest obowiązany:

- wstrzymać wszelkie roboty mogące uszkodzić lub zniszczyć odkryty przedmiot;
- zabezpieczyć, przy użyciu dostępnych środków, ten przedmiot i miejsce jego odkrycia;
- niezwłocznie zawiadomić o tym właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków, a jeśli nie jest to możliwe, właściwego wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

Wprowadzając zatem nakaz wykonywania prac ziemnych pod nadzorem archeologicznym, w celu weryfikacji wystąpienia zabytków archeologicznych, w obszarze objętym planem, rada gminy wykroczyła poza przyznane jej uprawnienia do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Upoważnienie to nie obejmuje bowiem możliwości umieszczania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uregulowań kwestii związanych z nadzorem archeologicznym.

Stosownie do przepisów art. 4 ust. 1 i art. 14 ust. 1 upzp. celem planu miejscowego jest ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu.

Jednocześnie w myśl przepisów art. 1 ust. 2 pkt 4 upzp w planowaniu przestrzennym uwzględnia się wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury, które przekładają się na zasady ochrony ustalone stosownie do przepisu art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p.

Obowiązek ustalenia w planie miejscowym zasad zagospodarowania w oparciu o posiadana wiedzę o obiektach lub obszar wymagających ochrony ciąży zatem na gminie. Nie została ona przy tym uprawniona żeby cedować na inwestora obowiązek rozpoznania czy na terenie inwestycji występuje substancja zabytkowa.

2. W § 7 ust. 1 uchwały ustalono lokalizację inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym – podziemny gazociąg wysokiego ciśnienia DN100 o strefie kontrolowanej szerokości 4m, wolnej od zabudowy, zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu – teren oznaczony jako 1G. Jednocześnie dopuszczono jego rozbudowę, przebudowę, modernizację oraz remont.

W § 1 ust. 3 ustalono natomiast, które oznaczenia graficzne zastosowane na rysunku planu stanowią jego ustalenia, a które majaą charakter informacyjny, i tak:

- strefa kontrolowana została wskazana jako obowiązujące ustalenie planu – § 1 ust. 3 pkt 1 lit. e
- projektowany gazociąg wysokiego ciśnienia DN100 został wskazany jako treść o charakterze informacyjnym – § 1 ust. 3 pkt 2 lit. a.

Także z legendy zamieszczonej na rysunku planu, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały Nr XXXVIII/508/17 wynika jednoznacznie, że przebieg gazociągu został wskazany jedynie informacyjnie, podczas gdy strefa kontrolowana od jego przebiegu stanowi ustalenie planu.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 23 kwietnia 2013 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie* (Dz. U. z 2013 r., poz. 640 – zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie sieci gazowych), przez strefę kontrolowaną rozumie się obszar wyznaczony po obu stronach osi gazociągu, którego linia środkowa pokrywa się z osią gazociągu, w którym przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się transportem gazu ziemnego podejmuje czynności w celu zapobieżenia działalności mogącej mieć negatywny wpływ na trwałość i prawidłowe użytkowanie gazociągu. Równocześnie, zgodnie z § 10 ust. 1 cyt. rozporządzenia, strefę kontrolowaną wyznacza się **dla gazociągu na okres jego użytkowania**. W strefie takiej obowiązują bowiem liczne ograniczenia w zagospodarowaniu terenu, wynikające z przepisów rozporządzenia w sprawie sieci gazowych.

Nie jest zatem możliwe ustanowienie przepisami prawa lokalnego, które stanowi miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, strefy kontrolowanej dla dopiero projektowanego gazociągu, którego przebieg został wskazany jedynie orientacyjnie na rysunku planu w charakterze informacji. Skoro bowiem nie jest znany dokładny przebieg gazociągu, nie wiadomo również, gdzie miałyby obowiązywać ograniczenia w zagospodarowaniu terenu wynikające z przepisów rozporządzenia w sprawie sieci gazowych, stanowione dla strefy kontrolowanej. Co prawda, uchwałodawca ustalił przebieg strefy kontrolowanej postanowieniami planu, jednak to nie w drodze aktu prawa miejscowego, jakim jest plan zagospodarowania przestrzennego, następuje wyznaczenie obszaru strefy kontrolowanej, w szczególności gdy gazociąg ten jest dopiero projektowany. Bowiem to nie do rady gminy należy ocena, jakie mogą być ewentualne skutki lokalizacji gazociągu, a wobec tego jak powinna przebiegać strefa kontrolowana.

Plan miejscowy, stosownie do przepisów art. 4 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 pkt 1 upzp ma celu określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenów, poprzez określenie ich przeznaczania.

Norma zawarta w § 7 ust. 1 uchwały, wprowadza również dezinformację, gdyż **ustala** postanowieniami planu lokalizację inwestycji celu publicznego – gazociąg wysokiego ciśnienia DN100, podczas gdy jego przebieg wskazany jest jedynie informacyjnie. Z kolei wprowadzona strefa kontrolowana na tym etapie prac planistycznych nie mogła być jeszcze dla tego gazociągu wyznaczona, w szczególności że jej przebieg nie będzie mógł być zmieniony.

Może więc zaistnieć taka sytuacja, że przebieg gazociagu faktycznie odbiegać będzie od wrysowanego na załączniku graficznym, a „strefa kontrolowana", skutkująca zakazem zabudowy, będzie bez związku z tym gazociągiem, jest ona bowiem ustaleniem planu.

Ponadto, czytając łącznie treść tekstu uchwały oraz treść rysunku planu, zauważyć można, że o ile z rysunku planu oraz z § 1 ust. 3 pkt 2 lit. a uchwały wynika, że przebieg projektowanego gazociągu jest jedynie treścią informacyjną, o tyle z § 7 ust. 1 uchwały wynika już, że plan ustala jego lokalizację. Zapisy planu są zatem w tym zakresie sprzeczne.

W omawianej sytuacji wystarczającym było wyznaczenie terenu 1G – teren infrastruktury technicznej – gazownictwo, w granicach którego to terenu w przyszłości przebiegać będzie gazociąg wraz ze strefą kontrolowana ustaloną po jego zrealizowaniu.

Zamieszczenie elementów ifnormacyjnych jako ustaleń planu prowadzi także do naruszenia przepisu § 7 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. *w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego* (Dz. U. z 2003 r., poz. 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem), zgodnie z którym na rysunku planu zamieszcza się w razie potrzeby oznaczenia elementów informacyjnych, nie będących ustaleniami planu miejscowego.

3. W § 8 uchwały Rada Gminy Jasienica wprowadziła ustalenia dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości objętych planem.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 8 upzp oraz § 4 pkt 8 rozporządzenia, w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczegółowe zasady scalania i podziału nieruchomości, poprzez określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego.

W badanej uchwale, określając zasady scalania i podziału, rada gminy ustaliła następująco brzmiącą normę; „*Dopuszcza się wydzielenie działek pod infrastrukturę techniczną zgodnie z liniami wyznaczającymi strefę kontrolowaną projektowanego gazociągu o szerokości 4m*."

Powyższe nie wypełnia wymogów wynikających ze wskazanych przepisów art. 15 ust. 2 pkt 8 upzp oraz § 4 pkt 8 rozporządzenia, naruszając tym samym w sposób istotny zasady sporządzania planu miejscowego.

Ponadto, nie można uzależniać wielkości działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału od wielkości strefy kontrolowanej, która jak już wskazano w niniejszym rozstrzygnięciu, nie może być ustalona przepisami planu miejscowego. Dodatkowo należy zauważyć, że uchwałodawca przepisem § 7 ust. 1 dopuścił rozbudowę projektowanego gazociągu, co mogłoby skutkować zmianą obszaru strefy kontrolowanej.

Z uzasadnienia do uchwały Nr XXXVIII/508/17, wynika, że została podjęta w celu ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym, jakim jest budowa gazociągu wysokiego ciśnienia DN100.

Jak już wspomniano w niniejszym rozstrzygnięciu, obowiązek uregulowania w planie zagadnień zawartych w art. 15 ust. 2 nie jest bezwzględny, musi bowiem uwzględniać warunki faktycznie występujące w danym terenie. Celem przeprowadzenia procedury scalania i podziału jest bowiem przede wszystkim konieczność przekształcenia niekorzystnie ukształtowanych terenów, tak by było możliwe zrealizowanie na nich funkcji przewidzianej planem. Jeżeli w omawianej sytuacji gmina nie dostrzegała takiej konieczności, mogła odstąpić od ustalenia zasad, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 8 upzp. Jeżeli jednak postanowiła ustalić zasady scalania i podziału, na co wskazuje treść § 8 uchwały, powinna zrobić to zgodnie z przepisami prawa, tj. określając wszytskie wymienione powyżej paramatry działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości.

4. Badając legalność uchwały Nr XXXVIII/508/17 organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z rażącym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 11 upzp oraz § 4 pkt 10 rozporządzenia. Przywołane przepisy wskazują, że ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzenia i użytkowania terenów powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, **w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane**.

Sporządzając badany plan, Rada Gminy Jasienica, wyznaczyła dwa tereny 1G i 2G, dla których jako przeznaczenie ustaliła – teren infrastruktury technicznej – gazownictwo. W § 9 ust. 1 uchwały, określającym sposoby tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów, dopuszczono dla terenów przeznaczonych w planie pod gazownictwo dotychczasowe leśne użytkowanie, do czasu rozpoczęcia procesów inwestycyjnych, co odpowiada treści przepisu art. 35 upzp.

W § 9 ust. 2 uchwały ustalono natomiast, że teren 2G *„(...) wyznacza się do czasowego wyłączenia gruntów z produkcji leśnej wyłącznie na czas budowy. Po jej zakończeniu nakazuje się przywrócić do produkcji leśnej poprzez nasadzenia zgodnie z siedliskiem*."

Także w § 11 ust. 2 uchwały, zawierającym przepisy szczegółowe dla terenów, wskazano, że teren 2G przeznaczony zgodnie z ustalenia planu na cele infrastruktury technicznej – gazownictwo, może być użytkowany w ten sposób wyłącznie czasowo, a po zakończeniu prac ma zostać przywrócony do użytkowania leśnego.

Tym samym uznać należy, że przeznaczeniem terenu 2G de facto powinno być przeznaczenie leśne, taki jest bowiem docelowy sposób przeznaczenia terenu (§ 9 ust. 2 oraz § 11 ust. 2 pkt 5 uchwały), a możliwość realizacji infrastruktury technicznej na cele gazownictwa, powinna być wprowadzona jako tymczasowe zagospodarowanie terenu, **z obostrzeniami czasowymi**.

Obowiązek ustalenia terminu wynika zarówno z art. 15 ust. 2 pkt 11 upzp oraz § 4 pkt 10 rozporządzenia, a także z ugruntowanego orzecznictwa sądowoadministracyjnego, które jednoznacznie wskazuje na obowiązek określania terminu do jakiego teren może być zagospodarowany na cele inne niż przeznaczenie podstawowe

(patrz przykładowo wyroki NSA: II OSK 2253/15 z dnia 27 listopada 2015 r., II SA/Wr 571/15 z dnia 20 października 2015 r., IV SA/Wa 1726/14 z dnia 7 listopada 2014 r.).

Z regulacji uchwały Nr XXXVIII/508/17 nie wynika natomiast, do jakiego czasu teren 2G może być wykorzystywany do celów gazownictwa – stwierdzenie „*na czas budowy*" oraz „*po zakończeniu robót*" nie stanowi żadnych ram czasowych. Co istotnie narusza przepisy art. 15 ust. 2 pkt 11 upzp oraz § 4 pkt 10 rozporządzenia.

Ponadto z zapisów uchwały nie wynika jednoznacznie, że teren 2G ma faktycznie stanowić docelowo teren leśny. Zgodnie z planem został on bowiem przeznaczony jako teren infrastruktury technicznej – gazownictwo.

Ustalenia planu w zakresie zagospodarowania terenu 2G stanowią zatem o ustaleniach przyszłych i niepewnych, co jest niedopuszczalne także z punktu widzenia przepisów art. 4 ust. 1 i 14 ust. 2 upzp, w myśl których celem planu miejscowego jest określenie przeznaczenia terenu oraz zasad jego zagospodarowania, podczas gdy z ustaleń uchwały Nr XXXVIII/508/17 nie wynika jednoznacznie jakie jest faktyczne przeznaczenie terenu 2G.

5. Ustalając zasady zagospodarowania terenu 1G – teren infrastruktury technicznej – gazownictwo, Rada Gminy Jasienica, w § 11 ust. 1 pkt 3 uchwały ustaliła, że „*nakazuje się przejścia siecią gazową przez drogi i rowy wykonać metodą wykopu otwartego z zastosowaniem rur osłonowych*".

Ustalenie przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenie sposobów ich zagospodarowania i zabudowy powinno odpowiadać zakresowi określonemu w przepisie art. 15 ust. 2 i ust. 3 upzp, który ustala ramy kompetencyjne dla rady gminy przy uchwalaniu planu miejscowego. Na postawie tych przepisów powstaje bowiem akt prawa miejscowego stanowiący powszechnie obowiązujące prawo lokalne z zakresu planowania przestrzennego, które określa nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów.

Wprowadzony przepisem § 11 ust. 1 pkt 3 uchwały nakaz wykonania określonej czynności przy użyciu konkretnej technologii, nie mieści w zakresie norm regulowanych planem miejscowym.

Ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów i infrastruktury technicznej powinny zawierać, stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 10 upzp oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia, określenie układu sieci infrastruktury, oraz jej parametry, a także określenie warunków powiązań sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, nie natomiast sposób jej wykonania oraz materiał i technologię.

Tym samym uznać należy, że redagując normę zawartą w § 11 ust. 1 pkt 3 uchwały, Rada Gminy Jasienica wykroczyła poza zakres swoich kompetencji wynikających z cytowanych przepisów.

W myśl art. 85 i 86 *ustawy o samorządzie gminnym* wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na konieczność taką wskazuje także art. 28 upzp, którego przepisy jednoznacznie stanowią, że istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części.

W omawianej sprawie, wskazane istotne naruszenie zasad sporządzania planu dawało organowi nadzoru podstawy do stwierdzenia w całości nieważności uchwały Nr XXXVIII/508/17 Rady Gminy Jasienica z dnia 27 września 2017 r. *w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jasienica dla części działki nr 53/1 położonej w miejscowości Międzyrzecze Górne*.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer - Kapała

Otrzymują:

1) Rada Gminy Jasienica,

2) a/a